

Skåne
Onsd
O. Karby
sept. 1933

4243

1

I.

Varsel.

Prof. as Kaja Persson
Box 208 Höv
Ber. as Lindeloforsen
wärf. O. Karby

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Varsel.

1

Berätterskan omtalar att ihänd innan hennes man kommer hem,

så hör hon honom på gården, men då han ej kommer in förstår hon att det endast är ett varsel. Hon vet emellertid, att han är i antågande och det brukar inte dröja länge innan han kommer.

Hon omtalar ett annat vars~~el~~ som enligt hennes åsikt var ett dödsvarsel. En natt väcktes hon av mannen, som legat vaken och hört något mistänkt ljud i en skänk som stod i ~~rummet~~ ^{han} rummet. ~~De~~ trodde att där var råttor i skänken, ty det hördes ungefär på samma sätt. Då berätterskan vaknade och mannen uttalde sina misstankar, att en råtta smugit sig in i skänken där det hördes, som om någon fingrat med det där stående ~~por~~ porslinet, sade hon. "Nej det är ingen råtta, det är ett varsel!" Dagen efter fingo de reda på att en svägerska dött vid samma tid.

En gång då beätterskan satt ute, såg hon fy tre snövita fåglar i storlek med måsar komma flygande och sakta sänka sig ned bredvid henne där hon satt. Då de suttit en stund höjde de sig åter mycket

sakta och ljudlöst, men hon såg ej åt vilket håll de flögo. Då mannen kom hem talade hon om det, och då sade han, "Det var väl ett varsel!"

Dagen efter fingo de veta, att en svåger hade dött just vid den tiden hon sett fåglarna. Berätterskan tydde synen så, att innan dödsfallet hade där varit fyra i familjen, och sedan blev det bara hustrun och de två barnen kvar och dessa voro nu som tre värnlösa fåglar.

II.

Tro på att hönsfjäder försvårade döden.

Det var en allmän tro, att om en person låg på sitt sista och hade en svår döds kamp, så var orsaken till, att själen ej ville lämna kroppen den, att han eller hon låg på hönsfjäder. För att underlätta dödsarbetet skulle man därför draga undan den dyna, som där var hönsfjäder i, eller också skulle man sy med en röd tråd, så skulle den sjuke få lättare för att dö.

III.

Spöken i Ö. Karaby.

Berätterskan omtalat, att i det hus hennes föräldrar bodde

Tro på att
hönsfjäder för
svårade döden.

Spöken i Ö. Ka-
raby.

4243

3

var där ingen ro om nätterna. Man tyckte liksom ett får bräkte i alla hörn av rummet och man kunde ej få ro att sova. Orsaken till spökeriet sades ha sin härledning av, att ^{ett} barnlik skulle en gång ha blivit begravt under golvet. Troligen hade barnet blivit mördat, och för, att brottet ej skulle bli upptäckt hade man grävt ned liket under golvet.

För att bli fri från otyget slog man stål i alla hörn av rummet samt i sängen och så strödde man strandsand runt omkring huset. Huset var beläget i Ö. Karaby.

IV.

Ö. Karaby by.

Förr lågo gårdarna i Ö. Karaby by samlade kring kyrkan, men där, som annorstädes, ha de flesta blivit utflyttade.

Kyrkan är mycket gammal och ligger på en mycket hög backe, varifrån finnes en bedårande utsikt över den omgivande tätbebyggda slätten och Öresund. Ja i riktigt klart väder kan man visst se över till Köpenhamn.

V.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

Ö. Karaby by.

Hm

*Wane
Gnojo
O. K. R. R.
Mys. år 1933*

4 4243

V.

*Myndas Helga Jönsson
Bot. 208 200
Ber. as Penilla Jönsson
Omkring 1900 i Östergötland*

En gammal visa.

Du bondeman, du bondeman, du är en evig träl.
Du är skapad för att slita för dig och för din lika,
du får läskas, du får läskas med ett gott glas vin.

Se här i landet, här i landet är ju gott att bo,
Kom sätt dig vid min sida, vi äro varandra ju så lika.
Jag vill kyssas, jag vill klappas i den gröna dal.

Denna visa, som berätterskan aldrig sett i tryck eller skriven hade hon lärt av sin mor, vilken var född 1838.

VI.

En gammal bön.

Jesus i sin örtagård, gick och fallt på sina ^{båda/} knän, svettades blod, som bara vatten, tolv var hans änglar, tolv hans apostlar, tolv kom hit till att se, vilken svår synd jag skall lida för kvinnor och män och alla fattiga syndare. Den, som

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
En gammal visa

4

En gammal bön.

denna lilla bönen ~~kan läsa~~ rätt och väl läsa kan en gång om aftonen
 innan till sängs ~~kan~~ ^{man/} går om synden är aldrig så stor skall den bliva
 förlåten, En gång om morgonen innan man äter dricker om synden är ald-
 rig så ~~xxx~~ stor skall den bliva förlåten för Jesu Kristi skull.

Denna bön, som är mycket gammal hade berätterskan lärt av sin
 morfar i sin barndom. Morfadern var född 1796. Berätterskan hade lärt
 den då hon var mycket liten.

VII.

En gammal vers.

Den som frisker är och sund,
 Må för sådan gåva,
 Böja hjärta, håg och mun,
 Herren till att lova.
 Tacka honom natt och dag,
 med en härlig visa ,
 vilken giver till behag,
 sundhet och god lisa.

4243

6

Denna lilla vers hade berätterskans mor lärt i sitt ^{hans} medan hon
var mycket liten. Hon hade lärt versen av sin morfar, så antagligen är
den mycket gammal. Modern var såsom nämnts född 1838.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6